

DE ZOMERDROMER

QV Uitgeverij
Postbus 1027
6501 BA Nijmegen
The Netherlands
Tel: 0031 (0)24-3243653
Website: www.qvuitgeverij.nl
E-mail: info@qvuitgeverij.nl

1e druk, 2017 – Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Anima, Nijmegen
Druk: Hendrix de Meesterdrukkers, Peer
ISBN 978-94-92435-05-7
NUR 332

www.rudydek.nl

© Rudy Dek, 2017 – de Zomerdromer

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DE ZOMERDROMER

Rudy Dek

QV Uitgeverij
Nijmegen

Voor wie eens iemand heeft verloren,

1. Christien

Ten einde raad was ze naar haar huisarts gegaan. Alles dreigde haar te worden afgenomen. De kinderen als eerste. Daarna haar huwelijk, haar huis en haar geld, gevolgd door haar waardigheid en ten slotte de noodzaak nog langer te leven. Tegenover haar man, de school, de andere ouders, eigenlijk tegenover iedereen, moest ze een en al verantwoordelijkheid en moederschap opbrengen. Liefst de godganse dag. Hoewel daar ook altijd haar kracht en bezieling had gelegen, raakte ze er tegenwoordig alleen maar vermoeid door en naderde ze zelfs de uitputting.

Om al die ellende voor te blijven, hielden zij en haar man elkaar in een wurggreep: hij wilde dat ze het huis uitging, de kinderen losliet, al was het maar tijdelijk, maar als hij haar daartoe zou dwingen, zo had ze hem gezegd, zou ze gaan praten. Ze zou alles vertellen. Hij moest één ding goed begrijpen: als zij zou vallen, ging hij mee. Maar ze zou nooit praten, wist ze, want de kinderen, dat risico kon ze niet nemen. Dat had hij haar goed duidelijk gemaakt.

De huisarts is een vrouw van ongeveer haar leeftijd. Misschien net iets ouder. Ze maakt altijd een gastvrije indruk, nooit gehaast, al loopt ze bij wijze van spreken een uur achter op haar afspraken. ‘Christien, wat kan ik voor je doen?’ vroeg ze, toen ze tegenover elkaar aan een hoge tafel hadden plaatsgenomen.

Christien had er lang over nagedacht hoe ze haar verhaal zou beginnen, maar ze was er niet uitgekomen. Ze moest maar beginnen met wat klachten, liefst vage. Dan het gesprek een kant op sturen, haar arts de oplossing laten vinden die zij voor ogen had. ‘Af en toe ben ik wat duizelig,’ zei ze. ‘En dan

weer zweterig.’

‘Misselijk?’ vroeg de arts. De vrouw had voor haar werk een goede toon weten te vinden, ergens tussen zakelijk en persoonlijk. Ze was persoonlijk, zonder al te dichtbij te komen, en net zo goed zakelijk, zonder aan warmte en betrokkenheid te verliezen, het manco van menig arts. Als ze elkaars burens waren geweest, waren ze vast vriendinnen geworden.

‘Soms,’ antwoordde Christien, maar toen ze bedacht dat misselijk en duizeligheid een ernstige combinatie kon zijn, nam ze het terug. ‘Nee, niet misselijk. Misschien heel af en toe, zoals iedereen dat wel een keer is.’

‘Kom eens mee,’ zei de arts.

Ze stonden op, verplaatsten zich naar de andere kant van de kamer. Christien moest haar mouw oprollen, zodat de arts haar bloeddruk kon opnemen. Christien bekeek de weloverwogen handelingen. Geroutineerd, maar niet geautomatiseerd. Verre van dat. Af en toe keek de arts haar patiënt aan. Haar blik was geruststellend. Daar had ze zich vast in bekwaamd, tijdens een van die vele honderden bijscholingen. Ze is een goed mens. Misschien konden ze ook zonder naast elkaar te wonen vriendinnen worden.

‘Sinds wanneer heb je die klachten?’ vroeg de arts.

‘Al een paar maanden... Ik voel me gewoon... Ik voel me niet zoals ik me behoor te voelen,’ antwoordde Christien, terwijl ze met de huisarts meekeek op de display van de bloeddrukmeter. Haar bloeddruk was hoog, maar bevond zich niet in een of andere verboden zone. ‘Ik weet dat het onnozel klinkt, maar...’

De arts trok elk onderooglid een keer naar beneden.

‘Misschien wat bloedarmoede,’ zei ze. ‘Eet je goed?’

‘Jawel,’ en Christien probeerde te glimlachen. ‘Liefst veel zoet.’

‘Je gebruikt toch geen drugs?’

‘Drugs? Toe, zeg.’

‘Echt niet?’

Christien had op haar werk geleerd om om de grapjes van de baas te lachen, een vaardigheid die nodig was om je

in het regime te handhaven. Tegenover de arts lachte ze ook, meer ingetogen en bescheiden, dat wel, maar toch zo dat ze haar kon laten denken dat het echt grappig was wat ze had gevraagd. Ze beheerste de vaardigheid tot in de finesses.

‘Kun je je bovenkleding omhoog doen?’

De arts luisterde naar haar luchtwegen en hartslag, en toen dat alles in orde scheen, volgden er vragen over haar eetlust, uitscheiding, menstruatie. De een na de ander. Toen trok ze een licht bedenkelijk gezicht en zei ze: ‘Ik kan zo gauw niets vinden, Christien, en ook je informatie geeft niet direct aanleiding tot zorg.’ Ze stelde voor dat ze haar bloed en urine liet onderzoeken. ‘Ga even naar het lab. Meestal weten we dan al heel wat meer.’

Christien knikte.

Ze trok haar bovenkleding weer naar beneden en liep terug naar waar hun gesprek was begonnen, aan een hoge tafel met daarop een laptop. Die laatste trok de huisarts naar zich toe. ‘Ik zal je een formulier meegeven,’ zei ze. ‘Ik denk niet dat je je zorgen hoeft te maken,’ zei ze terwijl ze typte. ‘Misschien een griepje onder de leden. Hoe is je nachtrust?’

‘Slecht.’

‘Dat wil zeggen?’

‘Slecht.’

De arts keek op. ‘Ik bedoel, hoe slecht?’

Er veranderde iets. Christien kon voor zichzelf niet aangeven wat er veranderde. Was het de temperatuur in de kamer, het licht of het geluid?

‘Christien?’ hoorde ze de arts vragen.

Ze kon niet blijven zitten. Ging staan. Ze sloeg haar handen voor haar ogen en begon diep te ademen. Ze hoorde zichzelf, een hoog schurend geluid, maar ze kon zich niet bedwingen. De ademhaling leek ook niet langer door het lichaam te worden aangestuurd, maar door iets daarbuiten, alsof ze werd beademd. Haar vingers begonnen te tintelen, net als haar lippen. De kamer kwam in beweging. De wereld verschoof.

De arts ging ook staan, nam haar patiënt bij de boven-

armen, maar Christien trok zich los, deed een pas naar achteren, haalde diep en schokkerig adem en schreeuwde toen een keer, kort en luid.

Vooraf de stilte erop was indrukwekkend.

Geschrokken keken ze elkaar aan. Christien trilde over haar hele lichaam. Ze zag de arts voor zich staan, zou het liefst tegen haar aan gaan staan, maar bedacht dat als ze aan dit alles zou toegeven ze haar kinderen zou verliezen. Het huis. Haar waardigheid. En nog veel meer.

‘Lucht zo’n schreeuw op?’ vroeg de arts.

Ze knikte ingehouden. Schaamte drong zich op.

‘Wil je misschien nog een keer schreeuwen?’

Dat wilde ze absoluut niet.

‘Het mag.’

‘Nee...’

De arts leidde haar terug naar haar stoel, verschoof die tot naast de tafel. Trok toen die van haar naar zich toe en ging vlak voor Christien zitten, de knieën bijna tegen elkaar aan. ‘Christien, zeg me eens, wat heeft jou zo van streek gemaakt?’

Vanmorgen vroeg had ze deze ontmoeting uit-en-te-na geoefend, een hikkend gesprek over klachten die er dan wel en dan weer niet zijn, over klachten zonder samenhang, en ten slotte, als alles was gezegd, kon de arts niet anders doen dan haar een kalmerend middel voorschrijven. Diazepam zou alles om haar heen vlakker maken, ronder, zachter, lichter, minder gemeen. Oxazepam was ook goed. Als ze dat een tijdje gebruikte, werd de wereld vanzelf weer zoals vroeger, een hanteerbaar gezelschap. Mogelijkheden en perspectieven zouden dan als vanzelf weer opduiken en met dat alles zou ze opgetogen aan de slag gaan, ook al was er dat ene, dat ongewenste. Maar nu, ondanks al dat oefenen wist ze niet hoe verder te gaan. Ze had geen flauw idee. Van één ding was ze niettemin overtuigd: ze moest op haar woorden passen.

‘Ik moet iets hebben om op te slapen,’ sprak ze zacht.

‘Dat is alles. Als ik maar een keer goed slaap.’

‘Een slaapmiddel?’

‘Zoiets. Of een kalmerend middel. De nachten worden steeds erger...’

‘Wat gebeurt er ’s nachts?’

‘Het spookt.’ Ze greep naar haar mond. Het was eruit voordat ze het beseftte.

‘Het spookt?’

Verdomme, waarom zeg ik dit? Hoe moest ze hier nu een draai aan geven? Het spookt, welke gek zegt zoiets? Straks moet ik naar een psychiater en daarna naar een psychiatrische kliniek. Ik wil thuis blijven, bij Albert en de kinderen.

‘Christien, spookt het?’

Ze keek op. Alle hulp die ze nodig had, zat voor haar, maar wat moest ze daarvoor prijsgeven? Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, het spookt niet. Natuurlijk niet.’ Ze probeerde te lachen.

‘Nee, dat snap ik,’ zei de arts, ‘spoken bestaan niet, maar er is wel iets wat je bang maakt, hè?’

Hoe maak je in godsnaam je keuze: je verzuipt en je enige redding is een onbewoond eiland met honderd jaar eenzaamheid? ‘Ik schaam me,’ fluisterde ze en ze liet haar hoofd hangen.

‘Voor dit spook?’

‘Ik heb medicijnen nodig. Een kalmeringsmiddel.’

‘Kalmeringsmiddelen lossen onze problemen niet op.’

‘Wel die van mij.’

Stilte. Ver weg het verkeer, terwijl de tijd voorbijkroop.

Ze zuchtte een paar maal diep, alsof ze onder water moest. ‘Een dode bezoekt mij,’ zei ze toen. Ze keek op uit haar schoot.

De arts kneep haar ogen iets toe. Geloofwaardigheid is in dezen een kwetsbaar kind, wist Christien. Ze moest goed haar woorden kiezen. De juiste toon. De juiste gebaren.

‘Een dode?’ vroeg de huisarts. ‘Dat lijkt me vreselijk.’

Even deed Christien alsof ze om zichzelf moest lachen. Ja, spoken, dat was al knap belachelijk en nu werd het een dode. Ze kon beter haar mond houden en weggaan.

‘Wie is die dode?’ vroeg de arts.

Dat ging ze niet vertellen. Mooi niet. Ze beet op haar onderlip, terwijl de tranen vrijelijk over haar gezicht liepen.

‘Christien, vertel me, wie is die dode? Is het een familielid?’

‘Nee, o nee...’

‘Een dierbare?’

‘Ook niet.’

‘Wie dan wel?’

‘Het kan niet,’ zei ze. ‘Het kan echt niet.’

‘Wat kan niet?’

Ze sloeg haar handen voor haar mond. Ze begon weer te trillen, steeds heftiger. Ze maakte haar mond vrij, hief haar armen en riep luid dat het niet kon. Nu niet en ook morgen niet. Nooit!

‘Christien, wat kan niet? Leg het me uit.’

Toen haar maag. ‘Misselijk,’ zei ze en het klonk als een commando.

De arts sprong op, nam van de kast achter haar een kartonnen bekkentje en drukte dat Christien in handen. Onmiddellijk kwam het ontbijt eruit. Een tweede golf leek groen van gal.

Toen ze dacht dat de misselijkheid was geweken, of in ieder geval te onderdrukken was, zette Christien het bekkentje op de tafel naast haar. Ze verontschuldigde zich. De arts reageerde er niet op en zorgde ondertussen voor een glas water.

‘Misschien kan ik beter een andere keer terugkomen,’ zei Christien, toen ze na een paar slokken het glas teruggaf. ‘Echt waar, ik denk dat ik er later beter over kan praten.’ Ze maakte aanstalten te gaan staan, maar de arts legde haar handen op haar bovenbenen.

‘Later?’ vroeg ze. ‘Hoeveel langer wil je nog op de vlucht blijven?’ De blik van de arts was vriendelijk, maar op de een of andere manier ook dwingend. ‘Hoe lang duurt die vlucht nu al?’

‘Niet zo lang.’

‘Wat is niet zo lang?’